

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W RZESZOWIE

Rzeszów, dnia 12 września 1956 r.

Nr 7

Poz. 25 — 27

Część I — Przepisy obowiązujące

Poz.

25 — Uchwała Nr XXXIX/375/56 z dnia 11. IX. 1956 r. Prezydium WRN w Rzeszowie w sprawie utworzenia Funduszu Rozbudowy i Konserwacji Kin Wiejskich

Część I — Przepisy obowiązujące

Poz. 25

Uchwała Nr XXXIX/375/56

z dnia 11 września 1956 r.

**Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Rzeszowie
w sprawie utworzenia „Funduszu Rozbudowy i Konserwacji
Kin Wiejskich“**

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej działając na zasadzie §1 Uchwały Rady Ministrów Nr 298/56 z dnia 16 czerwca 1956 r. w sprawie utworzenia w radach narodowych gromad i osiedli funduszu rozbudowy i konserwacji kin wiejskich, postanawia utworzyć z dniem 15. IX. 1956 r. w Prezdyjach Gromadzkich Rad Narodowych i w Prezdyjach Osiedli „Fundusz Rozbudowy i Konserwacji Kin Wiejskich“.

§ 1

Na Fundusz Rozbudowy i Konserwacji Kin Wiejskich składać się będą dopłaty w wysokości 0,80 zł do ceny biletów wstępu, wynoszącej 1,20 zł w kinach wiejskich stałych II kategorii, kinach półstałych i ruchomych.

Ustala się dla wszystkich w/w kin jednolitą cenę biletów kinowych w wysokości 2 zł za bilet.

§ 2

W związku z utworzeniem Funduszu Budowy i Konserwacji Kin Wiejskich i ustaleniem na powyższy fundusz dopłat do biletów wstępu w wys. 0,80 zł znosi się wszelkie opłaty ulgowe za bilety wstępu do kin państwowych, związkowych i wszelkich punktów wyświetlania publicznego filmów na terenie gromad i osiedli woj. rzeszowskiego.

§ 3

Postanowieniom niniejszej Uchwały nie podlegają na terenie gromad i osiedli kina państwowe i związkowe oraz wszystkie punkty wyświetlania publicznego filmów I kategorii, stosujące taryfy opłat za bilety obowiązujące w kinach miejskich III-ciej kategorii.

§ 4

Administrowanie oraz wykorzystanie Funduszy Budowy i Konserwacji Kin Wiejskich określa dokładnie dodatkowe przepisy Ministra Finansów i Prezesa Centralnego Urzędu Kinematografii.

Wykonanie niniejszej Uchwały Prezydium Wojew. Rady Narodowej zleca Dyrektorowi Okręgowego Zarządu Kin w Rzeszowie, Kierownikowi Wydziału Kultury Prez. WRN oraz Przewodniczącym Prezdyjów Powiatowych Rad Narodowych wojew. rzeszowskiego w terminie do dnia 1. X. 1956 r.

Nadzór nad wykonaniem niniejszej Uchwały Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej Powierza ob. Sobko Helenie, Z-cy Przewodniczącego Prezydium WRN.

Za Prezydium Rady Narodowej

Sekretarz Prezydium
St. Kłoczek

Przewodniczący Prezydium
W. Różga

26 — Zarządzenie Rejonu Dróg Wodnych w Sandomierzu z dnia 25. VII. 56 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na rzekach: Wisła, Wisłoka, San, Ropa i Jasiołka.

27 — Zarządzenie Rejonu Dróg Wodnych w Przemyśle z dnia 25. VII. 1956 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych.

Poz. 26

ZARZĄDZENIE

Rejonu Dróg Wodnych w Sandomierzu z dnia 25. VII. 1956 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na rzekach: Wisła, Wisłoka, San, Ropa i Jasiołka.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20-go sierpnia 1954 r. w sprawie Organizacji siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski Nr 93 z 1954 r. poz. 1027) oraz Instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r. poz. 1610) zarządza się co następuje;

Przewozy stałe

§ 1.

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwnymi mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m².

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:

- 1) uzyskania zezwolenia władzy wodnej, tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej wydanego na podstawie Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr 62 z 1928 r. poz. 574), w trybie ustalonym Instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r. poz. 1610),
- 2) zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 21 z 1950 r. poz. 186),
- 3) uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr A-82 z 1952 r. poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27 poz. 269).

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burto, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wyposażenie — kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 4.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M. P. Nr A-87 z 1952 r. poz. 1368).

Obsługa przewozu

§ 5.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługi statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu zobowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 6.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:

- 1) życiorysu,
- 2) wyciągu z dowodu osobistego,
- 3) świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch,
- 4) dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika,
- 5) dwóch fotografii o wymiarach 4,5 x 6 cm.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:

- 1) rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
- 2) wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak: uszczelnienia dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp. robót,
- 3) używania i utrzymania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
- 4) zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i w warunkach wyjątkowych, jak: mgły, śnieżyca, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
- 5) przepisów o usprawnianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania, statków, wyposażenia i odznakowania przewozów wodnych.

§ 8.

Rejon Dróg Wodnych, po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 9.

Istniejące stałe przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m² włącznie mogą nadal być eksploatowane, o ile organa administracji wodnej udzieliły im zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministra Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 10.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niniejszego zarządzenia, podanym w § 17.

Przewozy niestałe

§ 11.

Do uprawiania niestałego przewozu międzybrzegowego, a więc nieposiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach, w wodzie lub nad wodą, mogą być dopuszczane statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 12.

Do uruchomienia niestałego przewozu koniecznym jest;

1. uzyskanie zezwolenia terenowo właściwego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, wydanego w trybie administracyjnym, po zasięgnięciu opinii z Rejonu Dróg Wodnych co do stanu technicznego promu i warunków lokalnych na danym odcinku drogi wodnej,
2. zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2),
3. uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o pow. od 20 m², wzwyż jak w § 2 ust. 3.

§ 13.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m² mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. do 20 m² włącznie mają zastosowanie postanowienia §§ 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 15.

Rodzaj i przeznaczenie statków o pow. do 20 m², jego wolna burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach, ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 16.

Statki o pow. ponad 20 m² winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt;

1. pokładowy;
 - 1) 4-ry łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym),
- 2) 2 kotwice odpowiedniej wagi z wyposażeniem,
- 3) 2 bosaki okute z hakiem i ostrzem,
- 4) 2 łaski okute lub wiosła,
- 5) 4 latarnie sygnałowe (dwie białe i dwie czerwone),
- 6) 3 flagi sygnałowe (jedna czerwono-biała i dwie czerwone),
- 7) 1 trąbka sygnałowa,
- 8) 1 dzwon lub gong,
2. ratowniczy;
 - 1) 1 łódź towarzysząca na 8 — 10 osób z wyposażeniem,
 - 2) 2 koła ratunkowe (atestowane z rzutkami),
 - 3) 1 pompa ręczna do wylewania wody,
 - 4) 2 czerpaki ręczne do wybierania wody,
 - 5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem,
3. przeciwpożarowy;
 - 1) 2 wiadra z linkami,
 - 2) 1 siekiera (toporek),
 - 3) 2 łomy żelazne,
 - 4) 1 skrzynia z płaskiem i szuflami.

§ 17.

Łodzie wiosłowe — przewozowe winny być wyposażone w następujący sprzęt;

- 1) 1 koło ratunkowe (atestowane z rzutką),
- 2) 1 bosak,
- 3) 2 wiosła (pojazdki i dulki),
- 4) 1 wiosło — długie-pychowe,
- 5) 1 czerpak ręczny do wylewania wody,
- 6) 1 latarnia biała,
- 7) 1 kotwica z łańcuszkiem odpowiedniej wagi,
- 8) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób.

§ 18.

Przewozy niestałe uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itd), wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

Ogólne przepisy porządkowe**§ 19.**

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo osób, korzystających z przewozu.
2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody.

§ 20.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

§ 21.

1. Przed wjazdem na prom pojazdów przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu i przestrzegać, aby kierowcy i woźnice nie wjeżdżali ani nie wyjeżdżali bez jego zezwolenia.
2. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
3. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i stosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika.
4. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprowadzone w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa, według wskazówek przewoźnika.
5. Jeźdźcy winni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy wyprężniętych zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
6. Przed wjazdem i wejściem na prom przewoźnik obowiązany jest zamknąć wjazd barierką lub łańcuchem. Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom.
Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybyciu promu i należytym umocowaniu go przy brzegu.
7. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprowadzać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
8. Koła pojazdów znajdujących się na promie winny być zahamowane względnie zablokowane drewnianymi podkładkami (klinami).
9. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprowady, jak również obowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.

§ 22.

W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możliwości dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Nadzór nad przewozami**§ 23.**

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonów Dróg Wodnych.

§ 24.

1. Kontrola, przewozu może być przeprowadzana w każdej chwili, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga, lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglugowej.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy do roku tj. na wiosnę i w jesieni.

§ 25.

Posiadacz względnie przewoźnik zobowiązany jest donieść władzy żeglugowej o wykonanych na przewozach remontach kapitalnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglugowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Postanowienia karne**§ 26.**

1. Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 Ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 26 z 1952 r. poz. 182).
2. Niezależnie od ścigania karnego do winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyż. cyt. Ustawy, oraz grzywny nakładane i ściągane w drodze do-raznych mandatów karnych przez organa władzy żeglugowej.

Postanowienia końcowe**§ 27.**

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2. Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie byłego Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Krakowie z dnia 14 marca 1953 r. ogłoszone w Dziennikach Urzędowych WRN w Rzeszowie Nr 8 poz. 49/53 r., Krakowie: Nr 5 z 1953 r.

DYREKTOR
Inż. M. Wielgosz

Poz. 27**Z A R Z A D Z E N I E**

Rejonu Dróg Wodnych w Przemyśle z dnia 25 lipca 1956 r.
w sprawie przewozów międzybrzegowych
L. TA-8111/16/56

Na podstawie Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20-go sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski Nr 93 z 1954 r. poz. 1027) oraz Instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r. poz. 1610) zarządza się, do następuje:

Przewozy stałe.**§ 1.**

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwnymi mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m².

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:

1. uzyskania zezwolenia władzy wodnej tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej wydane na podstawie Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr 62 z 1928 r. poz. 574), w trybie ustalonym Instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r. poz. 1610),
2. zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl Rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 21 z 1950 r. poz. 186),

3. uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr A-82 z 1952 r. poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27 poz. 269).

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burłę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wyposażenie kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydawane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 4.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 roku w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M.P. Nr A-87 z 1952 r. poz. 1368).

Obsługa przewozu

§ 5.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwanego statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu zobowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 6.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:

- 1) życiorysu,
- 2) wyciągu z dowodu osobistego.
- 3) świadectwa lekarskiego stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch,
- 4) dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika,
- 5) dwóch fotografii o wymiarach 4,5 x 6 cm.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:

- 1) rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
- 2) wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak uszczelnianie dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp. robot,
- 3) używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
- 4) zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i w warunkach wyjątkowych, jak: podczas mgły, śnieżyicy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
- 5) przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia i znakowania przewozów wodnych.

§ 8.

Rejon Dróg Wodnych, po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 9.

Istniejące stałe przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m² włącznie mogą być nadal eksploatowane o ile organa administracji wodnej udzieliły im zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 10.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niniejszego zarządzenia, podanym w § 17.

Przewozy niestałe.

§ 11.

Do uprawiania niestałego przewozu międzybrzegowego, a więc nieposiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach, w wodzie lub nad wodą, mogą być dopuszczane statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 12.

Do uruchomienia niestałego przewozu koniecznym jest:

1. uzyskanie zezwolenia terenowo właściwego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej wydanego w trybie administracyjnym, po zasięgnięciu opinii z Rejonu Dróg Wodnych co do stanu technicznego promu i warunków lokalnych na danym odcinku drogi wodnej,
2. zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2),
3. uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o pow. od 20 m² wzwyż jak w § 2 ust. 3.

§ 13.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m² mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. do 20 m² włącznie mają zastosowanie postanowienia §§ 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 15.

Rodzaj i przeznaczenie statku o pow. do 20 m², jego wolną burłę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach, ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 16.

Statki o pow. powyżej 20 m² winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. pokładowy:

- 1) 4-ry łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym),
- 2) 2 kotwice odpowiedniej wagi z wyposażeniem,
- 3) 2 bosaki okute z hakiem i ostrzem,
- 4) 2 laski okute lub wiosła,
- 5) 2 latarnie sygnałowe (jedna biała i jedna czerwona),
- 6) 1 trąbka sygnałowa,
- 7) 1 dzwon lub gong.

2. ratowniczy:

- 1) 1 łódź towarzysząca na 8 — 10 osób z wyposażeniem,
- 2) 2 koła ratunkowe (atestowane z rzutkami)
- 3) 1 pompa ręczna do wylewania wody,
- 4) 2 czerpaki ręczne do wybierania wody,
- 5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem.

3. przeciwpożarowy:

- 1) 2 wiadra z linkami,
- 2) 1 siekiera (toporek),
- 3) 2 łomy żelazne.

§ 17.

Łodzie wiosłowe — przewożowe winny być wyposażone w następujący sprzęt:

- 1) 1 koło ratunkowe (atestowane z rzućką).
- 2) 1 bosak,
- 3) 2 wiosła (pojazdki i dulki),
- 4) 1 wiosło długie — pchowce,
- 5) 1 czerpak ręczny do wylewania wody,
- 6) 1 latarnia biała,
- 7) 1 kotwica z łańcuszkiem odpowiedniej wagi,
- 8) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób.

§ 18.

Przewozy niestałe uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itp.) wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

Ogólne przepisy porządkowe

§ 19.

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo osób, korzystających z przewozu,
2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należyтым stanie, aby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody.

§ 20.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należyтым stanie i czystości.

§ 21.

1. Przed wjazdem na prom pojazdów, przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu i przestrzegać, aby kierowcy i woźnice nie wjeżdżali bez jego zezwolenia.
2. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
3. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i stosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika.
4. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprowadzone w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa, według wskazówek przewoźnika.
5. Jeźdźcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy wyprężniętych zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
6. Przed wjazdem i wejściem na prom przewoźnik zobowiązany jest zamknąć wjazd barierką lub łańcuchem. Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom.

Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybiciu promu i należyтым umocowaniu go przy brzegu.

7. Niepokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprowadzać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganianie zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
8. Koła pojazdów znajdujących się na promie winny być zahamowane, względnie zablokowane drewnianymi podkładkami (klinami).

9. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane, przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również zobowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.

§ 22.

W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możliwości dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Nadzór nad przewozami

§ 23.

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorjalnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonów Dróg Wodnych.

§ 24.

1. Kontrola przewozu może być przeprowadzona w każdej chwili, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga, lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglujowej.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy w roku tj. na wiosnę i w jesieni.

§ 25.

Posiadacz względnie przewoźnik zobowiązany jest donieść władzy żeglujowej o wykonanych na przewozach remontach kapitałnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglujowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Postanowienia karne

§ 26.

1. Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 Ustawy z dnia 7 marca 1950 o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 26 z 1952 r. poz. 182).
2. Niezależnie od ścigania karnego do winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyż. cyt. Uchwały oraz grzywny, nakładane i ściągane w drodze doraźnych mandatów karnych przez organa władzy żeglujowej.

Postanowienia końcowe

§ 27.

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2. Jednocześnie traci moc obowiązującą przedmiotowe zarządzenie b. Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Krakowie z dnia 14 marca 1953 r. ogłoszone w Dzienniku Urzędowym WRN w Krakowie Nr 5 poz. 17.

DYREKTOR

Mgr Inż. A. Grzebyk

Redakcja i Administracja: Prezydium WRN w Rzeszowie
ul. 1-go Maja

ODBIORCA

Wpłaty z góry na konto „Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej w Rzeszowie” — Narodowego Banku Polskiego I Oddział Miejski w Rzeszowie Nr 1316-95/1/48
cz. 15 dz. 5 rodz. 19.

Prenumerata roczna (ze skorowidzem)	18 zł
Prenumerata półroczna	10 zł
Cena pojedynczego egzemplarza do 4 stron druku	— 0,90 zł
Przy większej ilości stron o 0,30 gr więcej od każdej drukowanej strony — Ceny ogłoszeń o zagubionych dokumentach: ryczałt zł 10,50 od jednego dokumentu, od każdego następnego po	1,50 zł
Cena egzemplarza niniejszego	1.50 zł